

DANMARKS RADIO
TV-Underholdningsafdelingen
TV-Byen 2860 Søborg
Tlf. 01 – 67 12 33

MATADOR

efter idé af Lise Nørgaard

8. episode
"KOMME FREMMEDE"
Manuskript: Karen Smith og Lise Nørgaard
Prod.nr. 53.216 – 9 – 2

1934

Instruktør: Erik Balling

Mads spisestue.

B 1

Morgenbord. Mads med morgenBerlingeren.
Daniel, Ellen og Ingeborg. Børnene rejser sig.

ELLEN & DANIEL: Tak for mad.

De skubber stolene pænt på plads. Ser på hinanden. Mads ser op fra avisen.

MADS: Er der noget...?

B 2

Daniel utilpas, der er noget, han har opsat.

DANIEL: Jaeh...

INGEBORG: Hvad er der, Daniel?

B 3

Ellen iler sin bror til hjælp.

ELLEN: Han har en anmærkning, den skal skrives under.

MADS: Og det kan han ikke selv sige – og hvorfor i sidste øjeblik.?

DANIEL: (ser ned i gulvet) Fordi...

MADS: Hvad står der i den anmærkning?

B 4

Daniel roder i tasken, tager en meddelelsesbog, (mærket Daniel Skjern, 3. klasse) frem. Mads slår den op. Ingeborg tavs.

MADS: (læser) "Det er fortsat svært at fastholde Daniels interesse for undervisningen A Andersen" – Jaså...

ELLEN: Det er geografilæreren – han er osse så kedelig...

Mads overhører bemærkningen.

MADS: Og den viser du først nu – så regnede du måske med, at vi ikke skulle tale om den.

B 5

Daniel ser ned i gulvet og mumler, mens Mads skriver under.

MADS: Men sådan leger vi ikke. Når du kommer hjem fra skole, kan du komme ind på kontoret – hører du?

DANIEL: Ja...

INGEBORG: Se så at komme afsted.

ELLEN: Kom Daniel.

Daniel pakker den famøse bog ned i sin taske og børnene forsvinder.

B 6

Dårlig stemning. Ingeborg ser på Mads.

INGEBORG: Herregud, Mads – alle børn får anmærkninger.

MADS: Ellen får aldrig anmærkninger, jeg mindes heller ikke, at jeg fik anmærkninger.

INGEBORG: Det fik jeg – i bunkevis.

MADS: Næppe for at sove i timerne.

INGEBORG: Nej, for at være næsvis.

MADS: (smiler) Ja, det tvivler jeg ikke på.

Begynder at åbne post, rækker et brev over til Ingeborg, en indbydelse i fin kuvert.

MADS: Det er også til dig.

B 7

Ingeborg ser på kortet og læser op af teksten.

INGEBORG: " ... til den internationalt kendte kunstner, professor Ernst Nyborgs udstilling på Postgården..." Hvorfor er vi inviteret?

MADS: Fordi Baron von Rydtger er formand for kunstforeningen.

INGEBORG: Jamen er det noget for os?

MADS: Han skulle være en glimrende portrætmaler – vores bedste.

INGEBORG: Hvad vil han så i Korsbæk?

MADS: Det har von Rydtger ordnet – de har fælles venner.

Mads i gang med anden post, mens Ingeborg vender og drejer kortet.

MADS: Eller rettere veninde...

INGEBORG: Nå – det lyder interessant. Hvad siger baronessen til det?

MADS: Damen er også en ven af baronessen. Hun har vist endda været gift med baronessens bror, på et eller andet tidspunkt.

B 8

Gudrun kommer ind med Erik. Ingeborg rejser sig, tager Erik på armen.

INGEBORG: (morer sig) Men det skiller ikke baronessen og damen ad...?

MADS: Åbenbart ikke – i de kredse.

INGEBORG: Og nu kommer damen altså sammen med maleren.

MADS: Kommer sammen og kommer sammen – det siges, at damen for tiden morer sig med Jørgen Varnæs.

INGEBORG: Er det hende?

MADS: Kender du hende?

INGEBORG: Nej, men det var jo derfor, han blev skilt, og kom i klemme – følger du overhovedet ikke med, Mads.?

MADS: Jo, i forretningslivet.

INGEBORG: Denne her dreng bliver tungere og tungere.

MADS: Det skulle han også gerne blive... (Ser på indbydelsen) ... det er altså på fredag.

INGEBORG: Er vi nødt til at gå med?

MADS: Ja.

INGEBORG: Fordi von Rydtger er formand for Omegnsbankens bestyrelse.

MADS: Også derfor – men det er ingen skade til at vi viser os – ved den slags lejligheder.

Leger samtidig med Erik. Ser på ham – og dermed ud i fremtiden.

MADS: Vel kammerat.

B 9

Varnæs spisestue. Varnæs med Dagens Nyheder, Ulrik og Regitze på vej til skole. Maude endnu ved morgenteen, et stykke ristet brød i den ene hånd, vender en kuvert med den anden.

ULRIK & REGITZE: Farvel..

Rejser sig

MAUDE: Regitze, Ulrik – lige et øjeblik. Der er noget jeres far gerne vil sige til jer – Hans Christian..

VARNÆS: Ja, min ven?

MAUDE: Børnene. Du lovede...

VARNÆS: Nå, ja – I skal gå lige hjem fra skole.

MAUDE: Ja, der var mere, Hans Christian.

VARNÆS: Nå ja, og hvis I øh – hvad er det nu du kalder det Maude?

MAUDE: Føjter.

VARNÆS: Rigtig, ja – føjter – så går vi tilbage til den gamle ordning med at Agnes henter jer – forstået?

ULRIK & REGITZE: Ja.

Forsvinder hurtigt ud af døren.

Maude ser bag på kuverten.

MAUDE: Baron von Rydtger – ham kommer vi da ikke sammen med mere.

VARNÆS: Nej, ikke efter at han gik over til den anden bank.

MAUDE: Jamen det her – det er fra ham.

Skærer brevet op. Læser.
Mere og mere opmærksomt.

VARNÆS: Hvad skriver han?

MAUDE: Det er som formand for kunstforeningen han vil se os til en reception i forbindelse med åbningen af en maleriudstilling – på Postgården.

VARNÆS: Hvem er maleren?

MAUDE: Ernst Nyborg – han har såmænd engang været min tegnelærer, Hans Christian – Det er på fredag.

Lægger indbydelsen over til Varnæs, der tager kuverten.

VARNÆS: (uinteresseret) Ja, verden er lille, men din tegnelærer er åbenbart blevet stor.

MAUDE: Det bliver underligt at se ham igen.

B 10

Varnæs, der har sit eget, forstår ikke undertonen. Rejser sig, lægger avisen sammen.

VARNÆS: Jeg må afsted nu, min ven. Jeg spiser frokost med bestyrelsen.

Maude kalder efter ham.

MAUDE: Og hvornår kommer du så hjem til middag?

VARNÆS: Det kommer an på – du, jeg ringer.

Maude ser på ham, tager indbydelseskortet og kigger på det igen.

B 11

Grisehandlerens køkken. Katrine ordner morgen mad, grisehandleren sidder ved køkkenbordet og åbner morgenpost. Bruger pegefingeren. Ser brevet fra baronen. Her bruger han en kniv.

KATRINE: Ja, nu er vi begyndt at få breve fra baronen.

Anbringer madam blå på bordet, sætter sig. Grisehandleren læser brevet. Under det følgende indtager Katrine og grisehandleren deres morgenmad.

GRISEHANDLEREN: Du skal til fernisering, mor.

KATRINE: Jeg skal ikke ferniseres nogen steder.

GRISEHANDLEREN: Det hedder det, når man åbner en maleriudstilling. Jeg skal sige dig, jeg er blevet medlem af kunstforeningen.

KATRINE: Du? Ha...

GRISEHANDLEREN: Det var i banken, – til repræsentantskabsmødet – baronen fik hvervet et par medlemmer.

KATRINE: Siden hvornår er du begyndt at få den slags interesser, Larsen?

GRISEHANDLEREN: Ham her, der står, at han er international.

KATRINE: Ja, men det er vi ikke. Du ka' gå selv, hvis du vil.

GRISEHANDLEREN: Du ska' sgu da med, Katrine.

KATRINE: Nej, jeg har skilderier nok.

B 12

Perronen i Korsbæk. Røde og en kollega er ved at losse en hel masse store kasser med malerier ud fra en godsvogn. De stabler sig op på perronen. Ernst Nyborg, yderst tilfældigt påklædt efter den tids begreber, kommer hen mod de to mænd.

ERNST NYBORG: Nu skal jeg gi' en hånd med!

De tre bakser resten af kasserne på plads. Lægger dem på ladet af trækvognen, som Røde brugte ved Mads flytning i første episode.

RØDE: (til de andre) Så sagte – så sagte, stationsforstanderen sidder oppe på første salen og våger over disse kunstskatte.

Ernst og kollegaen ser op, lodser videre.

RØDE: Selv aristokratiet er indblandet. Hele møget står under baron von Rydtgers beskyttelse – man sku' tro det var beton.

Sidste kasse er lodset op.

RØDE: Det var den sidste – (mod Ernst) det var sgu pænt af dig, kammerat.

B 13

Ernst går rundt om læsset og ser, at kasserne er forsvarligt stablet. Dog ikke mere intens, end at Røde ikke fatter, hvem han er.

RØDE: (til kollegaen) Sig til Madsen, at det hele skal til Postgården – (mod Ernst) Du fortjener sgu en bajer, ovenpå det her. Hvis jeg må byde – penge kan jeg desværre ikke gi' dig.

ERNST: En bajer – det er godt nok.

B 14

Jernbanerestauranten. Røde og Ernst ved bordet, hvor Fede får en morgen-sild. Kollegaen kommer også ind, går hen til Boldt. Boldt er ved at hente bajere frem.

BOLDT: Hvem er det Røde har fisket frem?

KOLLEGAEN: Kender ham ikke. Det er nok en eller anden arbejdsløs.

Boldt serverer. Røde konverserer. Gør kast med hovedet mod banen.

RØDE: Hele det læs skal hænges op på Postgården, så skal I bare se dem gå rundt og sno sig – ih – og åh – selvom de ikke forstår en skid.

Ser på Fede, der er ved at fuldende sit andet morgenmåltid. Derefter på Ernst.

RØDE: Er du sulten?

ERNST: Jeg har siddet og set på den sild, den så ud til at være spiselig.

RØDE: (til Boldt) En sild til kammeraten her.

ERNST: Nå, du tror ikke, de vil forstå smørrierne.?

RØDE: Nej, men de kommer rendende.

FEDE: Fordi Baronen er formand.

RØDE: Jeg har sgu ikke forstand på kunst. I mit hjem havde vi et billede af Ruth, der sanker aks – og et af Jesus, der vandrer på søen.

B 15

Boldt anbringer sildeanretningen foran Ernst.

BOLDT: Det er derfor, Lauritz Jensen er blevet så ugudelig.

RØDE: Fede der – han maler også.

ERNST: Og hvad maler du så?

RØDE: Det her lokale – det er en prøve på Fedes kunst.

BOLDT: For seks år siden.

FEDE: For tiden maler jeg skilte for kommunen.

ERNST: Så er vi en slags kolleger.

RØDE: Hvad hedder du?

ERNST: Nyborg – Ernst Nyborg.

RØDE: Ernst Nyb – – – (tjøren falder) Du vil ikke sige, det er dig, der er... at hele læsset derovre...?

ERNST: Gu' er det mig.

RØDE: Det var satans!

Fede med åben mund.

ERNST: (morer sig) Du ser ud, som om den skal skyldes ned – Tjener.

Gør tegn med hånden til Boldt. Nu griner Røde også.

B 16

Korsbæk Bank. Banklokalet. Personalet i arbejde. Skjold Hansen ind, med mappe under

armen. Går mod Varnæs kontor. Frk. Mortensen ser op.

FRK. MORTENSEN: Direktøren er ikke kommet endnu.

B 17

Skjold Hansen grynter let, drejer om. Går over mod Stein, der sidder og gennemgår en stak papirer.

SKJOLD HANSEN: Har De fundet flere, der skal have tommelskruerne på?

STEIN: Nej, takket være Deres advokatbistand – så er det hele hjemme nu, med det gode og det onde.

SKJOLD HANSEN: Og med mindst mulige tab, hr. Stein. Undtagen af nogle kunder, det ikke var værd at holde på.

STEIN: Mange af dem har jo holdt sig til os, da vi havde brug for dem – eller deres forældre og bedsteforældre...

SKJOLD HANSEN: Gammelt venskab er farligt for en bank.

STEIN: Men nu etatsråd Lund...

SKJOLD HANSEN: Han er død og begravet for længst – og det er ikke vores pligt at sørge for hans søn.

STEIN: Det gør vi heller ikke længere – Han har skiftet, til Omegnsbanken.

SKJOLD HANSEN. Og hans mellemværende med os?

STEIN: Er afviklet – – fra den ene dag til den anden.

B 18

Skjold Hansen ser taktsom ud.

SKJOLD HANSEN: Det var pokkers.

Vender sig og går.

SKJOLD HANSEN: Sig til Varnæs, at jeg er i bestyrelsesværelset.

B 19

Stein, Ulla og frk. Mortensen ser efter ham, da indgangsdøren går, drejer Ulla hovedet og ser derhen. En kunde kommer ind. Frk. Mortensen læner sig drillende mod Ulla og nynner.

FRK. MORTENSEN: Og hver engang at døren gik, jeg tro'de det var dig...

Ulla bøjer hovedet over sit arbejde.

B 20

Varnæs dagligstue. Aften, før middag. Elisabeth kommer ind, Maude sidder i stuen. Rejser sig, livligere end ellers. De omfavner hinanden, læner kind.

MAUDE: Hvad mener du?

ELISABETH: Om hvad?

MAUDE: At Ernst pludselig optræder her i Korsbæk.

ELISABETH: Efter hvad jeg har læst om Ernst de sidste ti år, så optræder han de særeste steder, så hvorfor ikke også i Korsbæk.

MAUDE: Ellers er han i Paris og Schweiz og han har også været i Amerika – og han bor i Tibirke..

ELISABETH: Det lyder som om du har fulgt Ernst ganske godt.

MAUDE: Det kan man jo ikke undgå, når man interesserer sig for kunst.

ELISABETH: (drillende) Og måske også en lillebitte smule for Ernst.

MAUDE: Åhrrrr... det er – lad mig se, jeg var atten... tyve år siden.

ELISABETH: Det vil jo vise sig.

Maude rejser sig, går over og skænker sherry i to glas.

MAUDE: Vi tager vores sherry nu – ingen kan sige, hvornår Hans Christian kommer – efterhånden.

B 21

Korsbæk Bank Banklokalet. Lukketid, pultene gøres i stand til natten. Frk. Mortensen i hat og frakke. Stein ved at tage sit overtøj på.

B 22

Varnæs viser sig i døren.

VARNÆS: Åh – frk. Jacobsen – har De tid i to minutter?

B 23

Ulla rejser sig, ked af den naive komedie. De andre øjer til hinanden, Stein mod sin vilje og yderst diskret. Ulla forsvinder ind i Varnæs kontor. Som den sidste går Stein, rank i ryggen mod udgangen.

B 24

Gaden. Stein står udenfor med sin nøgle, skal til at låse efter sig.

B 25

Jørgen kommer gående eller nærmest springende, da han ser Stein.

JØRGEN: Halløj – vent lige lidt, hr. Stein.

STEIN: (forbavset) Hr. overretssagfører – er De i byen?

JØRGEN: Ja, for et par dage – er min bror derinde.?

STEIN: Ja – bankdirektøren arbejder – på sit kontor.

Jørgen klapper Stein på skulderen. Smutter forbi ham ind i banken.

JØRGEN: Godt. Hyggeligt at gense Dem, hr. Stein.

Stein på vej ned ad trappen.

STEIN: I lige måde, hr. overretssagfører.

B 26

Varnæs kontor. Han og Ulla i øm omfavnelser. Så ser han på sit ur. Flasken og glas er sat frem.

ULLA: Hvor længe kan du blive?

VARNÆS: Kun et kvarter, min ven – min svigerinde kommer til middag.

Står side om side, mens han skænker. Hun rører ved hans skulder.

ULLA: Du, Hans Christian. Vi kommer til at finde en anden ordening. Jeg er sikker på, de har opdaget os – de andre – når du kalder på mig.

Varnæs lægger en arm om skulderen på hende.

VARNÆS: Har jeg ikke lov at trække på bankens arbejdskraft.?

Trykker hende tættere ind til sig, hun smiler blegt, da det banker på døren – den går op i omtrent samme øjeblik. Varnæs og Ulla når lige at komme fri af hinanden, han står helt unaturligt med sit glas i hånden, hun har endnu ikke taget sit, ser ned i skrivebordet.

B 27

Jørgen ind. Tager et overblik over situationen, samtidig med at han fører sig frem med vanlig charme.

JØRGEN: Jeg nåede lige at smutte ind før hr. Stein lukkede – for at se til min flittige bror.

Ulla begynder at samle papirer sammen på skrømt.

VARNÆS: Jørgen! Ja frk. Jacobsen og jeg skulle lige gennemgå nogle papirer men...

ULLA: Så kan jeg måske gå?

Ulla på vej mod døren.

JØRGEN: Hør, er det ikke Deres glas – det skal De da have.

VARNÆS: Ja selvfølgelig frk. Jacobsen – drik Deres sherry først...

Rækker Ulla glasset, hun ser på ham, pinlig berørt.

VARNÆS: Og du Jørgen...?

JØRGEN: Mig behøver du ikke spørge...

Jørgen skænker selv – han ved, hvor flasker og glas befinder sig.

VARNÆS: Frk. Jacobsen har hjulpet mig i det sidste halve år – vi har jo haft en del at se til.

JØRGEN: (dobbeltbundet) Ja, det forstår sig – det har vi jo alle...

VARNÆS: Din efterfølger i bestyrelsen er jo ikke så let at danse med, som du... meget har ændret sig, ikke sandt frk. Jacobsen.?

ULLA: Jo, men... hvis jeg kan gå nu...

Ulla stiller glasset, der endnu er halvt fuldt.

ULLA: Farvel.

VARNÆS & JØRGEN: Farvel.

B 28

Begge brødre ser efter hende, kigger lidt på den lukkede dør. Jørgen sætter sig nonchalant, ser drilagtigt på sin bror.

JØRGEN: Ja, ja – hver sin smag.

VARNÆS: Hvad mener du?

JØRGEN: Schwamm dariüber – som germanerne siger. – Går det ellers godt?

VARNÆS: Udmærket.

JØRGEN: Og hjemme?

VARNÆS: Johh.

JØRGEN: Maude har forhåbentlig tilgivet mig.

VARNÆS: Maude er et dannet menneske. Hun bærer ikke ved til familieballader.

JØRGEN: Det er jeg glad for Hans Christian. Jeg vil nemlig bede dig om en venne – ... nej en brodertjeneste.

VARNÆS: Ja.?

JØRGEN: Det er om Gitte. Maude har jo aldrig inviteret hende.

VARNÆS: Det var jo et chok det med Minna – Måske mest for Maude.

JØRGEN: I skylder jo ikke Minna noget, ligeså lidt som jeg.

VARNÆS: Næh – det kan vist siges.

JØRGEN: Og det er trods alt også mit barndomshjem, ikke – selvom du overtog det, som den ældste.

VARNÆS: Du har da også altid været velkommen.

JØRGEN: Ja, men var det ikke på tide at Gitte også – du kender jo selv Gitte – kedelig er hun ikke.

VARNÆS: Nej, det kan ingen påstå.

JØRGEN: Så hvorfor ikke ordne det sådan, at vi kan bo hos jer et par dage – det ville være naturligt – nu.

VARNÆS: Jeg skal tale med Maude om en invitation.

JØRGEN: De dage, jeg taler om – det er faktisk NU.

VARNÆS: NU – så meget haster det vel ikke.

JØRGEN: Jeg skal sige dig, Gitte er i byen – for at hjælpe en af sine venner.

VARNÆS: Med hvad?

JØRGEN: Med en billedophængning – det er ham maleren, professor Nyborg.

VARNÆS: Er det en af Gittes venner?

JØRGEN: Ja faktisk også en af mine. Vi har været sammen med ham i Paris. Men det var Gitte, der hjalp baronen med at få ham hertil, det er jo ikke hver dag Korsbæk får sådan en gæst.

VARNÆS: Maude sagde noget om, at hun også kendte ham. Han har vist været hendes tegnelærer...

JØRGEN: Jamen er det så ikke en himmelsendt chance – hvabehar – til at få de to damer bragt sammen.?

VARNÆS: Du får det til at lyde så let.

JØRGEN: Hvorfor skal al glansen ved det arrangement falde på baronen. Ham skylder du i hvert fald ikke noget. Hvis du åbner dit hus for Gitte, så er du inde i billedet.

VARNÆS: *Det kan være det samme.*

JØRGEN: *Ikke for Maude – Maude sætter pris på at være førende dame i byen.*

VARNÆS: *Ellers plejer I jo at bo hos von Rydtgers – du og frk. Graae.*

JØRGEN: *Fra Brydesø er der seks kilometer til Postgården – og altså til udstillingen...*

VARNÆS: *Hvorfor så ikke vælge Postgården. Ja, det vil Maude spørge om.?*

JØRGEN: *Postgården har et værelse med bad – det har Ernst Nyborg – mellem dig og mig sagt – så er det også af finansielle grunde. Og I har pladsen.*

VARNÆS: *Jo men – lige nu...*

B 29

Jørgen sætter tommelskruen på.

JØRGEN: *Hans Christian – se på det her som et voksent menneske. Hvad er det for noget hykleri? Gitte har været gift med en greve. Altså i første omgang. Hun kan være lisså god som Maude og ret beset – med hensyn til dig og mig.*

VARNÆS: *(nervøst) Ret beset hvad...?*

JØRGEN: *Så er den ene vel heller ikke bedre end den anden.*

VARNÆS: *Hvad mener du?*

B 30

Jørgen slår en drenget latter op. Dasker Varnæs på skulderen. Begge brødre har rejst sig, Varnæs for at tage sit overtøj på.

JØRGEN: *(gemytligt) Du kalder det bare overarbejde, gamle dreng. Hvis jeg må give dig et godt råd...*

VARNÆS: *Om hvad?*

JØRGEN: *Så find dig noget morsommere – ligesom jeg...*

VARNÆS: *Hvad mener du?*

Jørgen overhører bemærkningen.

JØRGEN: *Og helst i en anden by.*

B 31

Varnæs på vej ud ad døren, fulgt af Jørgen, der har taget sin hat.

VARNÆS: *Jeg skal hjem og spise middag – hvad med dig.?*

JØRGEN: *Jeg klarer mig.*

VARNÆS: *Elisabeth er der...*

JØRGEN: *Jeg skal til middag hos von Rydtgers.*

B 32

Korsbæk Bank Banklokalet. Brødrene går gennem banken, mod udgangsdøren.

VARNÆS: *Ja du kommer jo hos formanden for Omegnsbankens bestyrelse.*

JØRGEN: *Det er gamle venner af Gitte, de giver en middag for professoren.*

B 33

De går ud ad bankens dør. Står på trappen ud til Algade. Varnæs låser to steder.

JØRGEN: *Men så taler du med Maude.?*

VARNÆS: *Ja, hvis det er dig så meget om at gøre.*

Jørgens bil holder foran banken. Jørgen går op i den, Varnæs passerer, på vej hjem, løfter hånden til farvel.

Jørgen vifter tilbage.

JØRGEN: Jeg ringer dig op senere på aftenen.

B 34

Varnæs dagligstue. Varnæs, Maude og Elisabeth ved kaffen efter middagen. Elisabeth skænker af gammel vane, Agnes smutter ud. Maude venter, til døren har lukket sig.

MAUDE: Det kan ikke være din mening, Hans Christian...

VARNÆS: Hvilket, min ven...?

MAUDE: Det du sagde ved middagsbordet – om Jørgen... og det pigebarn.

VARNÆS: Maude, det er ikke noget pigebarn, hun har været udmærket gift...

MAUDE: Indtil flere gange.

VARNÆS: Nå, ja – og Jørgen er jo trods alt min bror

MAUDE: (klagende) Jeg vidste, at der var noget, ligeså snart du sendte børnene i biografen.

VARNÆS: Det er jo ingen ulykke, der falder ned over huset. Vi har plads, og Jørgen har altid før været velkommen.

B 35

Elisabeth ser fra den ene til den anden.

MAUDE: Ja, sammen med Minna.

VARNÆS: Synes du, vi skylder Minna noget – Det er hende, der har plukket Jørgen til skindet. Hvad mener du, Elisabeth.?

ELISABETH: Jeg..?

MAUDE: Elisabeth ser på det som jeg... at...

ELISABETH: Hvor i alverden ved du det fra?

MAUDE: Gør du da ikke det?

ELISABETH: Nej, jeg kender jo ikke den dame, og det gør du heller ikke – måske var det heller ingen skade til...

MAUDE: At hvad?

ELISABETH: ... at der kom lidt liv i huset.

VARNÆS: Du klager jo selv over, at vi næsten kun ser gamle mennesker, Maude – alle arvestykkerne.

B 36

Agnes kommer ind for at løfte på kaffekanden. Hun går mod døren for at hente frisk forsyning. Da hun når til døren siger:

MAUDE: Agnes – vil De se efter, om gæsteværelset er i orden.?

AGNES: Men det er de.

MAUDE: Der kommer to gæster – overretssagføren og... (mod Varnæs) hvornår kommer de..?

VARNÆS: Det bliver sikkert i morgen...

Agnes nikker – interesseret – forlader stuen.

B 37

Varnæs køkken.

Laura hælder på kaffekanden, Agnes venter på at tage den.

AGNES: Det er hende – hende, han har rendt med i flere år – og som konen ville skilles for...

LAURA: Det kan umuligt passe – fruven ville aldrig...

AGNES: Jeg hørte det selv, allerede ved stegen – da jeg kom ind, så sagde

bankdirektøren: For resten Jørgen og fru Graae ville meget gerne bo her et par dage.

LAURA: Og hvad sagde fruén så?

AGNES: Fruén fik øjne så store som tekopper – sku' til at sige noget – men så fik hun øje på mig – og så sad hun bare med åben mund – desværre..

LAURA: Det rager jo heller ikke dig.

Agnes snupper emsigt kaffekanden og svanser mod stuen.

B 38

Laura ser efter hende. Røde kommer ind i køkkenet, netop som Laura har sat sig med sin egen kaffe og tændt cigaren.

RØDE: Jeg tænkte nok, det var kaffetid.

Skænker sig en kop, sætter sig overfor Laura, husvant efterhånden.

LAURA: De tror vist, De har fået et nyt stambord, hva' Lauritz Jensen.

RØDE: Deres kaffe, Laura – er meget bedre end den på Jernbanehotellet.

Laura smiler barsk.

B 39

Agnes kommer tilbage fra stuen. Skænker kaffe til sig selv, sætter sig.

AGNES: De snakker stadig – om det – det tør jeg vædde på, de klapper i som østers, hver gang jeg kommer ind i stuen – Dav Lauritz – sku du ikke på arbejde.?

Røde haler et brev frem af lommen.

RØDE: Jo – om en halv time – du skulle bare se det her.

Lægger indbydelsesbrevet til udstillingen foran Agnes, der tager det, læser.

AGNES:.. med ledsager – fredag kl. 4... sådan et har herren og fruén osse fået – hvorfor har du..?

RØDE: Fordi jeg kender kunstneren – personligt.

LAURA: (nysgerrigt) Hvad er nu det for noget.

B 40

Røde skubber indbydelsen over til hende.

RØDE: Agnes smutter lige fredag eftermiddag.

AGNES: Det kan jeg da ikke Røde, når herren og fruén – også...

RØDE: Hvad rager det dig, du er jo osse inviteret.

LAURA: Nu skal De ikke sætte den slags i hende – Lauritz Jensen – vi husker nok dengang, da hun gik på basar – med den vindbeutel..

RØDE: Hvem?

AGNES: (fnisende) Åhrrr – det var Boldt.

LAURA:.. og købte fruéns billede og fruén lå i sengen flere dage efter.

RØDE: Jeg er ligeglad om fruén falder død om. Agnes skal med til fernisering.

LAURA: Fernisering – jeg troede, det var noget med guller...

AGNES: Det har jeg nu osse altid troet...

RØDE: Netop – derfor har du godt af at komme med.

B 41

Mads butik. Godtfred Lund og hans kone kommer ind. Arnold springer til.

LILLI: Jeg vil gerne prøve den kjole i det andet vindue – den blå.

ARNOLD: Ja – så gerne.

Vender sig mod ung medhjælper.

ARNOLD: Vil De tage den blå kjole ind til fru byrådssekretær Lund (mod ægteparret) ... denne vej.

Går mod prøverummet – Godtfred Lund bliver stående.

ARNOLD: Byrådssekretæren er velkommen til at følge med – jeg skal sørge for en stol.

GODTFRED LUND: Nej ellers tak – jeg kommer senere. Jeg har en aftale med Deres chef.

B 42

Mads kontor. Mads ved skrivebordet, gør tegn til Godtfred, at han kan sætte sig.

MADS: Og nu er det hele forhåbentlig i orden. Håndværkerne står på spring.

GODTFRED: Vi mangler bare – ja det er rent formelt – borgmesterens accept.

MADS: Hvis det er rent formelt, hvorfor tager det så flere måneder?

GODTFRED: Borgmesteren er en ældre herre – og gamle folk har det med pludseligt at tro, de husker et eller andet – som de har glemt.

MADS: Hvordan skal det forstås?

GODTFRED: Ja – de gamle bestemmelser, om parken, men jeg har beroliget ham med, at der ikke er noget i tinglysningsbogen.

MADS: Han har vel fattet, hvad mit projekt vil betyde for byen.

GODTFRED: Bestemt – han er meget interesseret, borgmesteren er jo ikke uden forfængelighed.

MADS: Så vil han også sætte en ære i at byen begynder at udvikle sig – før han går af.

GODTFRED: Netop – og jeg minder ham ved enhver lejlighed om, at det her er en chance.

MADS: Så kan vi altså få en ende på sagen – snart!?

GODTFRED: Det kan dreje sig om et par dage – jeg gør i hvert fald, hvad jeg kan.

MADS: (rejser sig) Ja, det regner jeg med – jeg skal til håndværkermøde hos arkitekten – ja, så langt er jeg...

Godtfred Lund har også rejst sig.

MADS: Kan jeg sætte Dem af ved rådhuset?

GODTFRED: Ellers tak – men min kone er i prøveværelset – hun forelskede sig i en kjole – til ferniseringen i morgen.

De går sammen gennem døren.

MADS: Ja, vi skal jo på udstilling.

GODTFRED: Ja, en glimrende maler skulle han jo være...

MADS: Ja, det siger man

GODTFRED: Især til portrætter, siger man.

Mads vender sig, kigger med åben mund.

B 43

Varnæs spisestue. Frokostbordet, Varnæs, Maude, Jørgen og Gitte tager plads. Maude formel, Varnæs på grænsen af det galante.

VARNÆS: Hvis De vil sidde her, fru Graae!

GITTE: Hvorfor siger De i grunden ikke Gitte – det andet er så anstrengende.

Gitte smiler sødt til Maude.

GITTE: Det skulle De også gøre – så siger jeg... Gud, jeg ved ikke engang, hvad De hedder...

MAUDE: Mit fornavn er Maude – var værelset i orden.?

GITTE: Det var yndigt.

JØRGEN: Hun sammenligner det med det hummer, de viste os på Postgården.

MAUDE: Værelset – det er det, min søster havde, da hun boede her.

GITTE: Hun må have en glimrende smag.

MAUDE: Det er faktisk mig, der har indrettet det – som en overraskelse til min søster – men så flyttede hun desværre...

B 44

Agnes skænker rundt.

AGNES: Ønsker fru en vin eller øl?

GITTE: Åh for himlens skyld. Apollinaris, tak – Mit hoved er som en af de der zeppelinere. I vil nok love at tøjre mig, hvis jeg skulle stige til vejrs.

JØRGEN: Du skal ikke regne med nogen hjælpeaktion fra min side. Enhver bevægelse med hovedet, og det falder af.

VARNÆS: Går det så vildt til hos baronen – nu?

GITTE: Når Ernst er til stede, så sker der altid et eller andet frygteligt.

MAUDE: Frygteligt?

GITTE: Ja frygteligt morsomt – så noget som at slippe hvide mus løs og sådan..

MAUDE: Hos baronen?

JØRGEN: Ja, i nat var det en gris.

MAUDE (forfærdet) Inde i salonerne?

GITTE: Ja, bare sådan en lille en som Ernst havde fanget for at frelse puslingen. Han havde tabt alt i poker, da grisen væltede spillebordet.

VARNÆS: Puslingen.?

GITTE: Ja, Jørgen. Det kalder vi ham.

MAUDE: Det var da et underligt navn.

VARNÆS: Som dreng kaldte vi ham lillebror...

JØRGEN: (afbryder lidt surt) Ja – ja – ja.

VARNÆS: (fortsætter) ... og i skolen hed han Fister.

Varnæs og Gitte griner.

JØRGEN: (stadig lidt sur) Skal vi nu ikke tale om noget andet – af hensyn til min svækkede tilstand.

GITTE: Ahrr, det er da ingen skam at hedde Fister eller Pusling.

VARNÆS: (ved at dø af grin) Pusling...

MAUDE: (til Agnes) Nu kan De vist godt servere det varme.

GITTE: Det der med puslingen, det kom helt af sig selv – på grund af det der med hans kone, – Gud hvad var det nu hun hed – det glemmer jeg altid.

MAUDE: Minna.

GITTE: Minna, det er rigtigt. Hun havde altid lagt en termokande med honningmælk i hans kuffert, når hun troede han skulle ud til politiske møder. Hvad Jørgen ikke har hældt ud af honningmælk til alle landets katte, – ikke Fister.

JØRGEN: Jo, en i vide kattedredse kendt og elsket forhenværende politikker.

GITTE: Ja, hvad jeg ikke har frelst ham fra. – Gud du skylder mig mindst 500 kroner for i aftes.

MAUDE: Spiller De også poker?

GITTE: Nej, det var min ide' med grisen, så den væltede bordet, og fik alle jetonerne til at glide ned på gulvet. Så opgav de at tælle op. Gud Ernst. Jeg har lovet ham at hjælpe ham med at få billederne til at hænge lige – og så i min tilstand.

JØRGEN: Få nu den rigtige ende opad. Husk han sætter altid sit navn i nederste højre hjørne.

Agnes byder rundt af en stor skål sild.

MAUDE: Jeg forstår på min mand, at De er i familie med baron von Rydtgers.

GITTE: Det er efterhånden langt ude. Jeg var gift med baronessens bror.

MAUDE: Er han død?

GITTE: Nej, det vil jeg da ikke håbe – så skulle det være siden i... hvornår var det vi var sammen med ham, Jørgen.?

JØRGEN: I torsdags.

GITTE: Åh Gud ja, i torsdags, men det var lige ved at vi døde...

VARNÆS: Hvordan?

GITTE: Af kedsomhed... Frederik er sød, men han er guddommelig kedelig, og slottet det er fuldkomment som et mausoleum, fuldkommen – ikke Jørgen.?

JØRGEN: Jo, men hans nye kone – hun ligner også fuldkommen et herregårds-spøgelse.

GITTE: Ja, de passer glimrende sammen.

B 45

Varnæs entré. Eftermiddag. Maude står foran et spejl og arrangerer en ny krave. Træder tilbage, beundrer effekten. Holder sit hår ind til hovedet, så det i højere grad ligner Gittes mere smarte frisure. Farer sammen, da Varnæs kommer ind.

VARNÆS: Et pust fra Paris.

MAUDE: Nej, hvor du forskrækkede mig, Hans Christian...

VARNÆS: Det må du undskylde – den klæ'r dig, det var det jeg ville sige.

MAUDE: Vi skal vel afsted nu!

VARNÆS: Er de andre gået?

MAUDE: Ja, fru Graae – Gitte om du vil – skulle hen og hjælpe med ophængningen.

VARNÆS: (mod skabet) Skal jeg hente din pels?

MAUDE: Mit gråværk – den skal jeg i hvert fald ikke have på.

VARNÆS: Det er ret køligt.

MAUDE: Jeg fryser hellere ihjel, efter at jeg har set hendes. Det er nertz – du har aldrig set noget så pragtfuldt.

B 46

Maude fremdrager en frakke

MAUDE: Det var en gave fra Jørgen – sagde hun.

VARNÆS: Også fra Paris?

MAUDE: Nej, fra hofbuntmager Palm

VARNÆS: Og det har Jørgen råd til.

MAUDE: Hun sagde, hun fik den med 33 procent, det kunne hun også skaffe mig – men du har vel ikke råd.?

VARNÆS: Ihvertfald bedre end Jørgen.

B 47

Postgårdens sal. Billeder alle vegne. I en for tiden ny skole. Deriblandt mange portrætter. Stilen er nærmest som Scharffs eller Rudes. I salens ene ende er opstillet et bord med forfriskninger. Baronen og baronessen står og tager imod. Baronen har højre arm i en slynge. Konsulen og konsulinden kommer og hilser på. Baronen hilser med venstre hånd.

KONSULINDEN: Men dog, men dog.

BARONEN: De må undskylde, jeg gi'r venstre.

KONSULINDEN: Jamen, hvordan er det dog sket?

BARONEN: Åh, en lettere forstuvning.

BARONESSEN: Min mand er såmænd bare faldet af hesten.

KONSULINDEN: Og jeg som troede baronen var sådan en glimrende rytter.

BARONESSEN: Vi bli'r jo alle ældre, fru konsulinde Holm.

KONSULINDEN: Det er så sandt – så sandt. Vi må passe på vore mænd.

BARONEN: Hvorfor fanden skulle du fortælle den tåbelige kone, at jeg er faldet af hesten? Jeg falder sgu ikke af nogen hest!

BARONESSEN: Syntes du hellere jeg skulle have betroet hende, at du var faldet over en gris – klokken fem i morges?

B 48

Baronen og baronessen modtager Mads og Ingeborg, der er fulgt af grisehandleren i stiveste puds. Konsulen forsvinder ved samme lejlighed.

BARONESSEN: Tak for sidst, direktør Skjern – og fru Skjern.

MADS: (peger på armen) Er det..?

BARONEN: Åh, ikke noget at tale om.

BARONESSEN: Det er noget han tror. Jeg agter at servere historien ved middagen på torsdag.

MADS: Det glæder vi os til.

INGEBORG: Osse til..

Baronessen fører Mads og Ingeborg ind i salen.

BARONESSEN: De skal hilse på professor Nyborg – det skrækkelige menneske.

Baronen hilser på grisehandleren

GRISEHANDLEREN: Nå, har baronen været ude i åben kamp?

BARONEN: Jeg har bare prøvet på at gå Dem i bedene – mellem os sagt.

Inde i salen.

Fru Møghe i rullestol, Misse på sin plads – klar til at skubbe.

FRU MØGHE: Skal det der forestille Fernando?

JØRGEN: (ind i hørerøret) Nej, det er en eller anden fransk politiker.

FRU MØGHE: Han ligner en Møghe.

B 49

Fede går i sit bedste tøj med en benovet kone forbi.

FRU MØGHE: Osse ham der – han er Fernando op ad dage.

Misse hilser venligt mod Fede og konen. Undskyldende.

MISSE: Jamen det er jo vores flinke maler, lille mor.

B 50

Fede ser bagud, mens han går frem mod bordet hvor Ernst står. For at iagttage Misse og fru Møghe.

B 51

Misse vender sig mod Jørgen, gør tegn til retræte.

MISSE: Det har været for overvældende for mor. Vi må vist hellere...

JØRGEN: Vi ses, tante Møghe...

FRU MØGHE: Hvor?

Misse nikker og smiler undskyldende igen. Triller af.

B 52

Konsulinden, der konverserer Ernst, som til gengæld står og ser sig om efter undsætning. Gitte kommer op på siden af dem.

KONSULINDEN: Er det så Deres kone, professor Nyborg?

Ernst lægger armen om skuldrene på Gitte.

ERNST: Nej, det er bare en af mine utallige kvinder – undskyld.

Ernst har fået øje på Fede.

ERNST: Nå der er du. Jeg var helt bange for, at I ikke havde fået indbydelsen.

FEDE: Jo tak – jeg har taget mor med.

ERNST: (hilser) Manden og jeg – vi er jo en slags kolleger.

B 53

Konsulinden tager konsulen, der spiller interesseret i et billede, i ærmet.

KONSULINDEN: Markus – ham derhenne, er det ikke maler Hansen?

KONSULEN: Jo, selskabet er ligeså underligt som billederne.

B 54

Ernst har gelejdet Fede hen til buffeten. Vi ser Fedes lysende øjne. Der panoreres over de opstillede lækkerier. Grisehandleren op på siden af Fede.

GRISEHANDLEREN: Nå, er du osse blevet kunstinteresset (ser på tjeneren bag buffeten) – er der noget at skylle efter med, helst en bajer.?

Tjeneren fremdrager en sådan.

B 55

Vi er stadig i salen. Ingeborg og Mads på rundgang for at se på billeder. Passerer Godtfred Lunds, fru en i den ny blå.

GODTFRED LUND: Forunderligt levende, man ser, det er den franske skole.

B 56

Ingeborg ser efter dem.

INGEBORG: Og fru en er i den franske kjole – du må nære en ubegrænset tillid til, at byrådssekretæren vil vinde den store gevinst i lotteriet.

Mads smiler. Går nærmere på et portræt.

MADS: De siger, han får 5.000 kroner for sådan et.

INGEBORG: Ja, folk er godt tossede – han også.

MADS: Hvorfor det?

INGEBORG: Jo, for jeg ser ingen her, der kan betale 5.000 for et billede.

MADS: Det skal du ikke sige.

B 57

Elisabeth står og kigger på et billede sammen med dr. Hansen. Obersten kommer op bag dem.

OBERSTEN: Det rene svindel.

Konsulinden slutter sig til.

KONSULINDEN: Ja, hvis jeg må bede om Agnes Slott Møller.

DR. HANSEN: Det må De godt.

Obersten har allerede sat kursen. Vender sig mod dr. Hansen og Elisabeth.

OBERSTEN: De kan finde mig ved buffeten.

DR. HANSEN: Det kan man efterhånden altid.

B 58

Fru Skjold Hansen og gemal. Skjold Hansen iagttager et billede. Sammenbidt.

FRU SKJOLD HANSEN: Viggo, skal vi ikke se at komme videre... der er osse buffet.

SKJOLD HANSEN: (irriteret) Ja..ja...

FRU SKJOLD HANSEN: (peger på billedet) Sådan et – det ku jeg osse male – Viggo.

SKJOLD HANSEN: Så prøv.

B 59

Buffeten. Obersten ved at tømme et glas. Ved siden af står Ernst, også med et glas.

OBERSTEN: Jeg fægter med åben pande – jeg siger det som det er... (gør en altfavnende bevægelse) ....det er det rene humbug.

Baronessen lytter forfærdet. Ernst griner.

BARONESSEN: Jamen min kære oberst Hackel. De står og taler til kunstneren, det er professor Nyborg.

OBERSTEN: Nå, ser professorer nu sådan ud.

BARONESSEN: (løfter spøgende fingeren) De er rigtig i krigshumør.

ERNST: Af mangel på krige, så stiller jeg mig til Deres rådighed.

Gitte kommer op på siden af Ernst, hvisker til ham.

GITTE: Nu er hun der.

Ernst vender sig fra obersten, der slår nok et glas i sig.

ERNST: Hvem?

GITTE: Din elev.

B 60

Ind i salen kommer Varnæs og Maude, der ser ualmindelig dejlig ud.

B 61

Ernst gør et hovedkast mod obersten.

ERNST: Så befri mig for det rædsomme menneske.

Gitte til obersten.

GITTE: Er der noget jeg kan gøre?

B 62

Ernst går mod Maude.

ERNST: Hvad ser jeg – min yndlingselev, et møde med fortiden.

MAUDE: Ser jeg så gammel ud?

ERNST: Nej, men endnu smukkere.

MAUDE: Det er min mand.

VARNÆS: Ja goddag, – Hans Christian Varnæs.

ERNST: (hilser, men med opmærksomheden på Maude) Nyborg. Din mand siger du, ham lokker vi over til buffeten... (tager dem begge om skuldrene, går mod buffeten) ... mens jeg viser dig mine billeder – og bagefter skal jeg så se dine.

Varnæs smiler skikkelig, ganske godt tilfreds med at Maude gør lykke.

B 63

Røde og Agnes. Hun ser sød ud, men er betænkelig ved at cirkulere. Står i et hjørne. Røde haler i hende.

RØDE: Nu har du stået her i ti minutter. Vi skal også se de andre billeder.

AGNES: Nej, for hvis fruén ser mig.

Røde følger Agnes blik. Ernst med armen om Maudes skulder, viser hende rundt. De peger på billederne, er tydelig optaget af hinanden.

RØDE: Fruén, hun ser ikke noget – hun er alt for optaget – kom...

Agnes går med.

B 64

Obersten og Gitte. Obersten gør skrabud, slår hæle sammen.

OBERSTEN: Hvis det må være mig tilladt, smukke dame, at stille Dem under min – og min garnisons beskyttelse – så længe De opholder Dem her i Korsbæk.

Jørgen kommer op på siden af dem, lægger armen om Gitte.

OBERSTEN: Pas på ham der – han er en rigtig slyngel.

GITTE: Ja, det ved jeg.

OBERSTEN: Men kom bare til mig.

GITTE: Ja, jeg har altid drømt om at have hæren i ryggen.

B 65

Varnæs køkken. Laura sidder ved køkkenbordet og læser Amtstidende. Gryder på komfuret. Agnes kommer ind. Lidt hæsblæsende.

LAURA: Nå, der har vi frøknén – nu kan du heller ikke være hjemme til tiden.

AGNES: Fruén er da derhenne endnu – det så jeg selv. Er bankdirektøren kommet?

LAURA: Ja og gået – det kan du være glad for, han skulle en tur i banken. Men de andre sidder deroppe.

AGNES: Hvem?

LAURA: Overretssagføren – og fru Graae. I alle de år, jeg har været her i huset har det ikke været så forstyrret.

AGNES: Hvad er der sket?

LAURA: De har været nede i kælderen og hente champagne, jeg måtte på mejeriet efter is – og hun går på bare tæer. Og børnene er rendt over til dem!

Med dem demonstrerer Laura, at hun mener Skjerns.

B 66

Dagligstuen. Jørgen sidder i sofaen. Gitte ligger med hovedet i hans skød. Der drikkes champagne.

GITTE: Jeg skal lige til at tænke, ellers bliver denne her aften lige så festlig, som hjemme på Odden.

JØRGEN: Jeg har tænkt du. Vi går i seng.

GITTE: Kan du ikke tænke på andet? Nu skal vi have det morsomt.

JØRGEN: Vi kom i seng klokken 5 i morges. – Hvordan kan du?

GITTE: Jeg sov en lille skønhedssøvn, mens du spillede kort. – I baronens soveværelse. – Mellem alle jagttrofæerne.

JØRGEN: I baronens? Kunne du ikke ha' lagt dig i vores?

GITTE: Ernst ville så gerne prøve baronens. – Ligesom Jeppe, – du ved, – i al uskyldighed.

JØRGEN: Med dig?!

GITTE: Først sov vi noget så dejligt. – Så var det, at vi fandt på det med grisen.

JØRGEN: I al uskyldighed? Der er sgu aldrig nogen, der har sovet i al uskyldighed sammen med Ernst.

GITTE: Ernst og jeg er som bror og søster. Nå men vi lå altså der under et kæmpegevir. Ka' du se det for dig pusling?

Hun gør et gevirtegn over hans hoved. Jørgen bliver sur og rejser sig.

JØRGEN: Kan du ikke lade være med at kalde mig pusling her i huset?

Gitte rejser sig også.

GITTE: Jeg kan godt gå over til at sige det med stumt p – USLING!

Hun kaster indholdet af glasset i hovedet på Jørgen, så det driver.

JØRGEN: Det skal du få betalt!

Den vilde jagt går. Møbler væltes.

JØRGEN: Jeg myrder dig!

GITTE: Det tør du slet ikke. Hva' var det, de kaldte dig i skolen? Var det ikke Fister?

Jagten ender med, at Gitte bliver smidt på sofaen. Jørgen får en lussing, der får ham til at sætte sig på gulvet. Ny jagt rundt i stuerne.

Varnæs kommer ind, ser sig om.

VARNÆS: Undskyld, jeg er forsinket.

JØRGEN: Vi klarer os.

VARNÆS: Hvor er Maude?

GITTE: Hun ser stadig billeder.

VARNÆS: Nå ja, de er jo også kolleger.

GITTE: Hvorfor sætter De Dem dog ikke ned, kom herover.

B 67

Gitte sætter fødderne på gulvet. Anbringer sig i midten, klapper på sofaen, som når man vil have en hund til at springe op. Varnæs mod en lænestol.

VARNÆS: Nej, jeg kan...

GITTE: Nej, nu skal vi have det hyggeligt – her...

Varnæs sætter sig

GITTE: Jeg henter lige et par glas til, måske også en flaske.

Ser spørgende på Varnæs, løfter champagneflasken, der er tre-kvart tom.

VARNÆS: Nu skal jeg, De har jo ingen sko på.

GITTE: Jeg går altid på bare tæer, når jeg er hjemme.

Gitte åbner døren til spisestuen. Varnæs peger for at vise, hvor klokken er.

VARNÆS: Ring bare på klokken i spisestuen, så kommer Agnes.

Gitte ringer. Går tilbage til sofaen. Sætter sig mellem brødrene.

GITTE: Så, nu skal vi have det morsomt, ovenpå den eftermiddag.

Tager begge brødrene om skulderen.

GITTE: Og hvis I er flinke, så vil jeg måske vise jer, hvor oberst Hackel kneb mig.

B 68

Varnæs køkken. Agnes tilbage med en tom bakke og store øjne.

LAURA: Sagde de noget om middagen?

AGNES: Ikke et ord – de talte om obersten, du kan vel selv høre, hvor de griner.

Fra dagligstuen kommer fjerne latterbrøl

LAURA: Hvad siger bankdirektøren til det?

AGNES: Han er såmænd osse krøbet over i sofaen til hende – det er et syn.

B 69

Lauras principper brydes med hendes nysgerrighed. Hun lytter nok engang til latterbrølene.

AGNES: Skal jeg gå op og spørge om middagen?

LAURA: (beslutsom) Det gør jeg selv.

B 70

Varnæs dagligstue. Jørgen er ved at skænke i glassene. Gitte kysser Varnæs på kinden.

GITTE: Det er som om jeg synes bedre og bedre om provinsen.

Gitte peger på sin kind som tegn på, at han gerne må kysse hende igen. Hvad han gør.

B 71

Døren går op. Laura ind. Står stor og misbilligende på tærsklen. Varnæs retter sig i sædet.

VARNÆS: Der har vi jo Laura.

JØRGEN: Korsbæks Escoffier.

LAURA: Det var om middagen...?

VARNÆS: Kan det ikke vente lidt – til fru'en kommer.

LAURA: Det må den vel.

Laura går hen og udskifter et fyldt askebæger.

JØRGEN: Hvorfor var det ikke mig, der arvede Laura. Min bror får altid løvens part.

GITTE: Nååhhhh – hvor længe har De været her, Laura?

LAURA: Jeg var her syv år med den gamle frue – og med bankdirektøren – så bliver det sytten år i alt.

GITTE: Så må det da være din tur Jørgen.

B 72

Laura kaster et misbilligende blik tilbage, går ud og lukker døren fast.

JØRGEN: Ja, hvis der er retfærdighed til – du har haft hende i ti år.

VARNÆS: Alt kan du tage – undtagen Laura.

GITTE: Hvorfor spiller I ikke om hende?

JØRGEN: Rigtigt – vi spiller om hende, Hans Christian – lissom vi spillede om vores legetøj.

GITTE: Hvad spillede I?

VARNÆS: Ludo.

GITTE: (grinende) Ludo... ha – ha.

B 73

Varnæs køkken. Laura kommer hovedrystende tilbage til køkkenregionerne, Agnes står og ordner salat ved vasken.

AGNES: (forventningsfuldt) Nå..?

Laura går hen og løfter et grydelåg. Skruer ned.

LAURA: Hvis det skal være sådan, når fruene ikke er hjemm...

Lader bemærkningen hænge i luften.

B 74

Gitte kommer til syne.

GITTE: Er der nogen her, der ved hvor børnenes ludospil befinder sig?

AGNES: Ja, nu skal jeg hente det – er børnene kommet hjem..?

Agnes går hen og tørrer fingrene.

GITTE: Næh – ikke så vidt jeg har set.

AGNES: Hvem skal så spille ludo?

GITTE: Brødrene Varnæs... (går over og klapper Laura på skulderen, venligt) ... de skal spille om Laura.

B 75

Vildskaben står Laura i øjnene, da Gitte forsvinder med Agnes.

B 76

Varnæs dagligstue. Bordet ryddes, Gitte slår ludobrættet op. Ivrige hænder sætter brikkerne på plads.

VARNÆS: Jeg ved ikke, hvis Maude kommer hjem...

GITTE: Sludder – så spiller vi alle fire.

B 77

Varnæs køkken. Køkkendøren går op. Daniel Ellen, Regitze og Ulrik kommer ind. Laura og Agnes øjer børneflokkene. Laura henvender sig til Regitze og Ulrik.

LAURA: Har i fået mad?

REGITZE: Ork ja – det er længe siden.

Latterbrøl fra stuen.

ULRIK: (ser op) *Hvad laver de?*

AGNES: *De spiller ludo.*

BØRNENE: *Ludo???*

AGNES: *Ja – om Laura.*

Ulrik gør tegn. Børnene stormer mod stuen.

B 78

Varnæs dagligstue.

De to brødre ved bordet. Gitte med benene oppe i en stol og ligesom børnene med næsen i ludospillet. Varnæs ryster raflebægret. (Hver har tre brikker hjemme, Varnæs sidste brik er to numre foran Jørgens – næsten hjemme)

BØRNENE: *Slå en sekser – slå en sekser – slå en sekser...* (Varnæs slår – det bli'r en toer. Flytter en brik. Jørgen med et satanisk grin – ryster raflebægret) ... øvvvvvv...

GITTE: *Nu skal han bare ha' en firer...*

B 79

Ulrik løfter et glas. Alle børnene har fået et glas.

ULRIK: *Bare lidt mere champagne.*

VARNÆS: *Ikke tale om.*

Jørgen slår.

GITTE: *Åhr... det blev en femmer...* (mod børnene) *Herregud – Hans Christian – de fik kun to dråber – de har godt af det.*

B 80

Varnæs rafler, gør besværgelser.

REGITZE: *Du skal bare ha' en firer – så er du hjemme.*

Alle ser mod døren.

B 81

Der står Maude, smuk og oplivet.

MAUDE: *Har I ventet på mig?*

B 82

Varnæs har slået. Alle ser, der ligger en sekser.

BØRNENE: *Han har vundet – han har vundet – han har vundet...*

Maude ser ud over det almindelige leben.

MAUDE: *Hvad er det I laver?*

VARNÆS: *Vi spiller ludo.*

ELLEN: *De spiller om kokkepigen.*

B 83

Jørgen rejser sig, går hen til Maude.

JØRGEN: *Her ser du den evige taber.*

GITTE: *Jeg troede De tog Ernst med hjem.*

MAUDE: *Nej, han skulle pludselig hen til borgmesteren.*

Vender sig mod børnene.

MAUDE: *Vil I sige til Laura, at vi skal spise – og til Agnes om at rydde op her.?*

B 84

Varnæs køkken. Børnene kommer stormende ned mod Laura og Agnes.

ULRIK & REGITZE: *Laura – Laura – det var far, der vandt dig – i ludo.*

LAURA: *Nå ja – af to onder.*

B 85

Mads dagligstue. Mads sidder ved skrivebordet.

Ingeborg læser Amtstidende.

INGEBORG: Man skulle tro, det var Messias, der var kommet til Korsbæk.

*MADS: (lidt forarget)
Ingeborg – hvad mener du?*

INGEBORG: Som de dog smører spalte op og spalte ned om den udstilling og Ernst Nyborg og han skal ”takket være en anonym giver” male et portræt af borgmesteren til ophængning i Rådhushallen.

MADS: Ja.

INGEBORG: Hvem har dog 5.000 kroner til sådan noget i disse tider...(Mads ser på hende, smiler.) ... Mads, du vil ikke sige, det er dig.?

MADS: Jo, men det skal du ikke fortælle nogen steder.

INGEBORG: Er der slet ingen, der ved det?

MADS: (underfundigt) Nej, ikke andre end borgmesteren.

B 86

Varnæs dagligstue. Maude sidder overfor Ernst Nyborg, der har en mappe med hendes tegninger foran sig. Maude gør tegn mod den.

MAUDE: Ja, nu kan du jo selv se, hvad det er blevet til... (han begynder at kigge) ... Agnes kommer med te til os om et øjeblik.

Maude iagttager ham, han lægger ikke skjul på sine følelser, mens han gennemser tegningerne og akvarellerne.

ERNST: Te – ja det har man jo aldrig hørt at nogen blev syge af.

MAUDE: Er der noget, du hellere vil have – sherry?

ERNST: (bladrer) Nej, kaffe – en hel spand – til at skylle det her ned med.

B 87

Maude går hen og ringer på Agnes. Iagttager Ernst, da hun går tilbage og sætter sig.

MAUDE: Så tager jeg også kaffe – jeg skal alligevel have te, når sykkredsen kommer.

ERNST: Sykkredsen?

MAUDE: Ja, vi er nogle damer, der syr til borgerforeningens basar – hver onsdag.

B 88

Agnes står i døren.

AGNES: Fruen ringede..

MAUDE: Vi vil hellere have kaffe, Agnes.

B 89

Ernst har næsen i tegningerne, bladrer nu hurtigt.

ERNST: Og hvis i har en cognac, for... (slår i tegningerne) ... aldrig i mit liv har jeg set mage til lort...

Agnes ansigt, før hun flygter. Maude, lamslået, det trækker om munden på hende.

ERNST: Sykkreds – dameslabberas – og frue mig her og frue mig der – provinshul.

MAUDE: Så skulle jeg ikke have vist dem, jeg ved jo godt – at...

ERNST: Gu’ sku’ du ha’ vist dem – Maude – er du klar over, at du havde talent – for satan – dengang.

MAUDE: Det sagde du aldrig noget om.

ERNST: Hvorfor tror du, jeg interesserede mig for dig – og gerne ville – ja, jeg ville sgu det hele – og så ender du – med det her.

MAUDE: Jeg er glad for at få det at vide – så jeg kan holde op.

ERNST: Du skal ikke holde op – du skal til at begynde – det skal jeg nok ordne.

MAUDE: Du – jamen du er her jo ikke..

ERNST: Jeg bliver her – mindst to måneder. Jeg har fået et bestillingsarbejde – jeg skal male borgmesteren.

MAUDE: Åh ja – det så jeg godt.

ERNST: Og ind imellem...(Han begynder at rive hendes tegninger i stykker) ... så skal du lære at glemme alt det her... og når jeg er færdig med dig...

MAUDE: Hvad så?

ERNST: Så har du opdaget en masse – og så kan du begynde...

Agnes er kommet ind, ser ængstelig fra den ene til den anden. Stiller bakken med kaffe og to glas cognac.

AGNES: Ja – jeg vidste ikke, om fruén også ville have cognac.

MAUDE: Jo tak.

B 90

Varnæs køkken. Agnes kommer tilbage.

LAURA: Var fruén der endnu?

AGNES: Jeg ville osse ha' væddet på, at hun gik i seng – da han sagde det om hendes billeder, men hun sad der lisså fornøjet – og skulle ha' cognac.

B 91

Hos Skjold Hansen. Skjold Hansen, der læser Amtstidende.

FRU SKJOLD HANSEN: Konsulinden tror, det er dig Viggo.

SKJOLD HANSEN: Der hvad?

FRU SKJOLD HANSEN: Er den anonyme velgører.

SKJOLD HANSEN: HVA?

FRU SKJOLD HANSEN: Ja, ham der vil betale et billede af borgmesteren – det sagde hun i sykkredsen.

SKJOLD HANSEN: Hvor har hun det fra?

FRU SKJOLD HANSEN: Det var da ikke ondt ment, Viggo – hun sagde – de sagde de andre osse, at der kun var tre – dig og konsulen og Skjern der kunne tillade jer at smide penge ud på den måde – og konsulen var det ikke – og Skjern – han er ikke så tosset.

SKJOLD HANSEN: Men jeg – jeg er altså idiot – jeg skal nok få lukket munden på den kælling.

Griber Amtstidende og læser, sammenbidt, under følgende replik.

SKJOLD HANSEN: Endelig kunne Varnæs vel også...

FRU SKJOLD HANSEN: Nej – for han har bestilt en nertz til sin kone hos hofbuntmager Palm og så godt råd har han vel heller ikke.

SKJOLD HANSEN: Så skal du se – den anonyme velgører er borgmesteren selv.

FRU SKJOLD HANSEN: Hvorfor skulle han dog det, Viggo?

SKJOLD HANSEN: Ellers kan vel vanskeligt komme op og hænge – og han har altid været så forfængelig, det gamle fjols.

*FRU SKJOLD HANSEN: Guudd Viggo
hvordan kan du da regne alting ud.*

B 92

Mads kontor. Mads og Arnold.

*MADS: Vil De meddele personalet, at min
kone og jeg gerne vil se alle til smørrebrød
efter lukketid på mandag.*

*ARNOLD: Mange tak, hr. Skjern – det bliver
de glade for.*

*MADS: Det er i anledning af, at byggeriet er
kommet i gang. Det er jo også personalets
skyld, at vi nu står foran en stor udvidelse.*

*ARNOLD: Det er smukt af Dem at se sådan
på det, hr. Skjern.*

*MADS: Det er også klogt – hr. Vinter, det
siger jeg til Dem, fordi jeg har planer med
Dem – om at gøre Dem til leder i større stil
end her. Vi kan begynde nu – med at kalde
Dem disponent, og så vil De i fremtiden få
400 kroner om måneden.*

ARNOLD: Det havde jeg aldrig drømt om.

*MADS: Det må De ikke sige – De må gerne
have store drømme – hele tiden – De har
evnen til at vælge rigtigt – det opdagede jeg,
da De valgte at arbejde for mig – frem for
ham derovre – og det har De levet op til.*

*ARNOLD: Jeg har altid været glad for at
arbejde her – hvor der skete noget.*

*MADS: Godt – Der er lige en ting til. – Hvis
jeg må give Dem et råd.*

ARNOLD: Ja, endelig hr. Skjern.

MADS: Er De forlovet?

*ARNOLD: Nej, ikke rigtigt – jeg går bare med
en ung dame.*

*MADS: Ja, det har vi bemærket – men hvis
jeg var Dem...*

ARNOLD: Ja...

*MADS: Så lad være med at gifte Dem nu –
selvom De har råd, De er kun – hvor
gammel?*

ARNOLD: 25 år...

*MADS: Vent, hr. Vinter, måske er det slet ikke
den kone, De skal have, hende De kommer
sammen med nu.*

ARNOLD: Det siger min mor såmænd...

*MADS: De har en klog mor, hr. Vinter, og
engang vil De sikkert give hende og mig ret:
Det er meget vigtigt at gifte sig med den rette.
Mads smiler pludselig meget menneskeligt.
Peger op mod privaten.*

*MADS: Jeg tror, De vil give mig ret i, at jeg
ved, hvad jeg taler om.*

*ARNOLD: Ikke bare jeg – det tror jeg hele
personalet er klar over.*

B 93

Skoven. Ernst og Maude, hun for elegant
klædt på – han i rask trav. Af og til rækker
han bagud og trækker hende med. Han
springer over en grøft. Foran en høj.

ERNST: Spring!

*MAUDE: Hvad skal vi dog derop for, Ernst
mine sko – og jeg forvrider anklen igen...*

*ERNST: Du kan da bare tage ordentlige sko
på – kom.*

Rækker armen ud. Maude hopper, kommer
nogenlunde over på den anden side.

ERNST: Bravo du kommer dig.

Tager hende om skulderen, de begynder at gå opad.

MAUDE: Hvad vil du, deroppe?

ERNST: Vise dig landskabet.

MAUDE: Jeg kender da godt skoven – jeg har boet her i 11 år.

ERNST: Men du har aldrig set den. (De smiler til hinanden) Du tror, den altid er grøn.

B 94

Klip til Skovrestauranten. Maude og Ernst ved en frokost.

MAUDE: Ved du – at her så vi Gitte for første gang – sammen med Jørgen, jeg er ikke kommet her siden.

ERNST: Det syn kan da ikke have været så afskrækkende – Gitte – hun er dejlig.

MAUDE: Jørgen var gift dengang.

ERNST: Ja, Jørgen han klodser rigtig i det.

MAUDE: Er det ikke Gittes skyld?

ERNST: Gitte – du kan aldrig gøre hende ansvarlig for noget. Hun spreder bare fest og glæde – som en karrusel – man kan stå på og stå af, men ingen skal regne med at få alle turene – og det er det Jørgen gør.

MAUDE: Jeg kan ikke lide at du siger den slags.

ERNST: Du skal lære at se livet som det er. Det er et led i din opdragelse.

MAUDE: Er det ikke lidt sent – at blive opdraget..?

ERNST: Det er det, vi er ved at finde ud af.

Han lægger sin hånd over hendes, og hun lader den blive der.

B 95

Mads butik. Mads kommer gående, Arnold og en repræsentant i samtale, mens repræsentanten samler en hel del pelsværk ned i en stor kuffert. Der ligger også billeder på bordet af det nyeste pelsværk. Mads når at kalde på Arnold, før han bliver klar over hvem det er.

MADS: Hr. Vinter – åh undskyld – jeg så ikke...

ARNOLD: Det er chefen – og repræsentant Billing fra hofbuntmager Palm – vi har lige...

Mads rækker hånden frem

MADS: Ja, vi kender da hinanden – Har De noget godt med til os i denne omgang.?

BILLING: Vi – hr. Vinter og jeg – er enedes om en leverance af kraver – af kanin og lam – og persianer.

ARNOLD: Og et par af nertz – desuden er der jo rævene...

MADS: Og pelse.

BILLING: Der er hr. Vinter jo lidt mere forsigtig.

Arnold tager en samling modefotografier af pelsværk fra disken.

BILLING: Jeg har givet hr. Vinter fotografier af hele vores kollektion. Der er jo for enhver pengepung – næsten.

B 96

Mads står og ser på billederne. Arnold får øje på en kunde, der ikke bliver ekspederet. Forsvinder mod kunden.

ARNOLD: Hvis De vil undskylde mig – (mod kunden) ... De ønsker...?

B 97

Mads og Billing tilbage med billederne.

BILLING: Der er for resten et De skal se – af vores smukkeste model – nertz.

Haler billedet frem. Mads ser på billedet.

BILLING: Den spadserer allerede her i Korsbæk for resten...

MADS: På hvem dog?

BILLING: Min chef fortalte, at en bankdirektør Far... Var... hvad var det nu?

MADS: Varnæs.

BILLING: Rigtigt, det hed hun vist. Han har købt den til sin frue, men den slags sælges jo sjældent – til provinsen.

B 98

Mads ser på billedet af Maudes pels, ophængt på en skabagtig mannequin.

MADS: Kan De levere en til?

BILLING: Selvfølgelig hr. Skjern – Selvfølgelig.

B 99

Varnæs køkken. Aften.

Røde kommer ind. Agnes med let surt ansigt.

RØDE: Ja så går vi – (studser) Er der noget i vejen?

AGNES: Jeg vil ikke med i biffen.

RØDE: Er du syg?

AGNES: Næh – det fordi du har aftalt, at Gudrun hun osse skal med.

RØDE: Ham, Gudrun går med, han kommer osse, så du behøver ikke være jaloux.

AGNES: Det er jeg da heller ikke, men Gudrun hun er pige hos dem – derovre – og dem har vi aldrig mænget os med.

RØDE: Vi??

AGNES: Bankdirektøren og fruene – de ville ikke drømme om..

RØDE: Hvad i alverden rager det dig?

AGNES: Et er, at børnene kommer sammen, det lukker vi øjnene for, siger fruene – men de voksne, de kommer ikke sammen.

RØDE: Kommer bankdirektøren og fruene sammen med dig – og Laura?

AGNES: Nåh nej – ikke sådan.

RØDE: Har bankdirektøren og fruene overhovedet noget tilfælles med dig og Laura?

Agnes lidt mere tøvende.

AGNES: Joh – vi bor da i samme hus.

RØDE: Men ikke i de samme værelser – vel? I spiser heller ikke ved samme bord, vel? I tjener heller ikke de samme penge, vel? I går og laver det, ingen andre gider, ikke? Sådan er det også med Gudrun, og alle de andre piger, det er sgu da jer, der skal holde sammen. I har noget tilfælles. Noget at snakke om, også noget I kan lave om...

AGNES: Jeg ved ikke, hvad det sku' være.

RØDE: Nej, det er ikke så svært, at du ikke ved det, så længe du henter din visdom fra sætninger du hører, når du slæver fader rundt for overklassen og ellers lytter til Laura der er fortabt.

AGNES: *Hvad er hun?*

RØDE: *Hende spiller de bare Ludo om – hun vil altid være slave – men du...*

AGNES: *Mig, vi skal jo giftes, Lauritz.*

Tager hende, ikke ukærligt om hovedet, banker på det med fingerspidserne.

RØDE: *Ja, når jeg har fået proppet lidt mere ind i det lille hoved.*

De smiler til hinanden, omfavelse, kys. (uret slår ni slag).

AGNES: *Kosmorama – de begynder om ti minutter.*

Agnes og Røde afsted i fart og forvirring.

B 100

Grisehandlerens hus. Der er dækket op til kaffe. På bordet står et af den tids dannebrogflag med silkesnor på messingfod og med messingstang. Udenom samles Katrine, grisehandleren, Mads, Ingeborg, Daniel og Ellen efter en middag.

MADS: *Det var en dejlig middag.*

GRISEHANDLEREN: *Der er ingen, der kan stege en flæskesteg som Katrine, så kan I komme til mig med jeres kokkepiger og kogekoner...*

Ellen og Daniel trækker hen til kaffebordet, øjner kageudvalget.

ELLEN: *Ummmm – mormors æblekage.*

B 101

Katrine kommer ind med kaffen. Skænker.

INGEBORG: *Opvasken – hvis vi havde taget Erik med, så kunne Gudrun have ordnet den.*

KATRINE: *Det skal du ikke tænke på – der kommer en kone.*

INGEBORG: *En kone – det er vist første gang.*

GRISEHANDLEREN: *Ja, nu er hun osse ved at blive storladen.*

KATRINE: *Det her er en særlig festdag – derfor er her osse flag.*

INGEBORG: *Er der sket noget?*

KATRINE: *I husker nok ikke så godt som jeg. Det er 5 år siden, Larsen kom kørende herud, med Daniel og Mads.*

INGEBORG: *Nejjj... at vi kunne glemme det, Mads – det er også fordi vi har så travlt... ELLEN: Far har ikke andet end sit byggeri i hovedet.*

MADS: (drillende) *Så det tror du ikke – hvad Daniel og Ellen vil I hente den kasse, jeg har anbragt i soveværelset.*

Daniel og Ellen forsvinder.

B 102

Mads stikker hånden i lommen, haler et etui med et guldur op.

MADS: *Værsgo' Katrine – det er for natlogi dengang.*

Katrine åbner æsken. Ser forbløffet, derefter smilende på Mads.

KATRINE: *Et guldur – det må jeg... Du er ikke ked af det, for at ligge på Larsens divan et par nætter.*

GRISEHANDLEREN: *Nu ka' jeg risikere, du begynder at leje den ud, hvis du kan få den pris.*

INGEBORG: *Må jeg se mor – (ser på uret, så på Mads) Jamen Mads dog...*

Mads vender sig, ser børnene kommer med papkassen.

MADS: Du skal også have en lille pakke.

INGEBORG: Jamen du godeste – hvad er det?

GRISEHANDLEREN: Pak op og lad os se.

Mads er spændt som en lille dreng.

B 103

Katrine tager gulduret på. Viser det til børnene.

ELLEN: Åhrrr, far – sådan et vil jeg også have.

KATRINE: Du har tiden for dig.

MADS: Lad os se, om du kommer på latinskole...

ELLEN: Det gør jeg da – åh se – en pels.

B 104

Ingeborg har halet pelsen frem af kassen.

INGEBORG: En nertz – jamen Mads, hvad skal jeg dog med den?

DANIEL: Prøv den mor.

INGEBORG: Mig, og en nertz.

MADS: Prøv den.

Ingeborg tager pelsen på.

INGEBORG: Hvornår skal jeg bruge sådan en?

KATRINE: Ja, hun har jo flere gode frakker.

Ingeborg står i pelsen, ikke forlegen, men stadig desorienteret.

MADS: Hun skal for eksempel have den på til afsløringen af borgmesterens portræt.

B 105

Daniel med lysende øjne – ser på Ingeborg.

DANIEL: Hvor er du smuk, mor.

Ingeborg tager om drengen.

INGEBORG: Synes du, jamen den er jo så fin – alt for fin.

MADS: Ja, mor er smuk.

INGEBORG: Nu må I holde op – jeg må hellere lægge den igen.

Tager den af, lægger den i æsken.

DANIEL: Mor er også smuk uden pels.

Ingeborg sætter sig, trækker ham hen til sig. Kæler med ham.

INGEBORG: Tak Daniel.

B 106

Der går en engel gennem stuen. Katrine byder kage rundt.

KATRINE: Din bror havde jo også været velkommen, det fik jeg vist sagt.

MADS: Ja, men han spiller kammermusik, om fredagen.

GRISEHANDLEREN: Får han aldrig taget sig sammen?

INGEBORG: Til hvad?

GRISEHANDLEREN: Til at gifte sig – det er sgu da en underlig situation for en mand midt i trediverne – i hans stilling.

INGEBORG: Det er da hans egen sag – om han vil gifte sig.

MADS: Eller være til grin.

B 107

Kristens stue. Trioen Kristen, dr. Hansen, Elisabeth i fuld gang med et eller andet melodisk.

De afslutter.

DR. HANSEN: Nu er den lige til borgerforeningens basar.

KRISTEN: Så må De finde en anden violin.

ELISABETH: Blev du ikke balloteret ind, denne gang?

KRISTEN: Nej, heller ikke denne gang, din svogers fløj er i flertal.

ELISABETH: Synes du jeg skal...?

KRISTEN: Ikke tale om – når sandheden skal siges, så lever både banken og jeg fortræffeligt – uden jeg er medlem af borgerforeningen. Der er andre ting, jeg ønsker mig mere...

Dr. Hansen iagttager de to andre.

ELISABETH: Og det er...

KRISTEN: Det ved du jo godt.

Rejser sig, går over til vinduet.

B 108

Elisabeth ser efter ham.

DR. HANSEN: (forlegen) Deres søster har det ellers forbløffende godt for tiden, frk. Elisabeth.

ELISABETH: Ja, hun har slet ikke tid til at ligge i sengen, bare det må vare.

DR. HANSEN: (skarpt) De mener..

ELISABETH: Hvordan det går, når borgmesteren er malet færdig – Kristen, skal vi ikke have te...?

B 109

Kristens ansigt ved vinduet.

B 110

Udsigten ved Korsbæk bank. Ulla kommer ud, går om et hjørne. Varnæs står på trappen, låser. Svinger om. Går over mod Ulla, de følges ad i modsat retning af hans hjem. Ud af skygge kommer Schwann, der går et par skridt efter dem for at se.

B 111

Kristens stue.

DR. HANSEN: Vores vært er faldet i staver.

Kristen vender sig.

KRISTEN: Undskyld – jeg beundrede bare udsigten – til konkurrenten.

B 112

Violet's stue. Schwann og Violet.

VIOLET: De må have set galt, hr. Schwann.

SCHWANN: Det er ikke første gang, fru Violet – at jeg har mødt dem, og tænk Dem om, fru Violet – Hvornår har De set Deres niece sidst – før kom hun her hver aften.

VIOLET: Jamen bankdirektøren – den fine mand, og meget ældre.

SCHWANN: Det har vi jo set før, fru Violet – som det for eksempel gik hr. Arnesen.

VIOLET: Jamen Ulla, der er så fornuftig.

SCHWANN: Som faster, er det Deres pligt at tale med hende.

VIOLET: Og nu gik alt lige så godt – med Arnold der er så flink og dygtig.

SCHWANN: Penge og titel har han fået – men jeg begriber ikke, at en ung mand, der er uddannet i Damernes Magasin – vil arbejde for de mennesker.

VIOLET: Man må jo arbejde i de forretninger, der findes – og nu ser Arnold på egen lejlighed i det nye byggeri.

SCHWANN: Så skal De nok se, så tænker han nok på at gifte sig med det lille næsvise pigebarn.

VIOLET: Det må De ikke sige, hr. Schwann. (bryder sammen) Det er jo det, jeg går og er så bange for.

B 113
Algade. Gadedør i Korsbæk. Han står i gadedøren med Agnete, kysser hende sjusket.

ARNOLD: Nå, godnat..

AGNETE: Skal du ikke med op – de gamle er ude.

ARNOLD: Ikke i aften – der er noget jeg skal ordne i forretningen.

AGNETE: Det skal du altid – nu.

ARNOLD: Jeg er hr. Skjerns højre hånd, jeg bliver betalt for at passe mit arbejde.

AGNETE: Hvorfor gifter vi os så ikke, Arnold. Nu du har råd?

ARNOLD: Fordi... æh... jeg synes jeg er for ung til at gifte mig.

Hun prøver at klamre sig til ham, han værges for sig, vil videre.

AGNETE: Vi har gået sammen i to år, Arnold. Du er 25...

ARNOLD: Det er alligevel for tidligt.

AGNETE: Min mor var 18 og min far var 21 – og min søster på 23 har mand og en unge på 4.

B 114

Arnold ser ubarmhjertigt på hende, gør sig fri af hendes arme.

ARNOLD: Ja, der kan du selv se.

AGNETE: Hvad?

ARNOLD: Hvordan de har det.

Arnold er nede ad trappen. Går videre. Agnete råber efter ham, appellerende.

AGNETE: Arnold.

Arnold hen ad gaden.

B 115

Agnetes ansigt fortrækker sig, hun ved, sagen står dårligt og at hun har anvendt forkerte eksempler.

B 116

Hos Ingeborg og Mads. Mads står i jaket og venter på Ingeborg, der er i pelsen og sætter hatten på foran et spejl.

INGEBORG: Nu går Arnold da hen og gifter sig, når han har fået råd.

MADS: Nej, han er klogere – heldigvis.

B 117

Ingeborg vender sig.

INGEBORG: Du har måske hjulpet ham til at blive klogere.?

MADS: Jeg har rådet ham, og han er ikke dum.

INGEBORG: Du råder i det hele taget meget, jeg mener – også Kristen.

B 118

Mads ser overrasket på hende.

MADS: Ja, men desværre ikke med samme udmærkede virkning. – Jeg må sige, du ser flot ud.

Hans ansigt bliver selvtilfreds, samtidig beundrende.

INGEBORG: Du ser på mig, som om det var mig, der skulle afsløres, ikke borgmesteren – nå – vi går vel.

MADS: Ja, hvis du ikke vil køre.

De er på vej ud ad døren.

INGEBORG: Den smule vej.

B 119

Varnæs entré. Maude foran spejlet – Varnæs står og venter.

VARNÆS: Nu kan du ikke blive smukkere – vi skal afsted, Maude... (han ser på sit ur) ... der er otte–ti minutters gang til rådhuset.

MAUDE: Gang – jamen vi kører da.

VARNÆS: Kører?

B 120

Maude viser sine elegante ben i elegante sko.

MAUDE: Hvad havde du ellers tænkt dig, med de her sko?

VARNÆS: Du har da nogen, der er mere praktiske.

MAUDE: Jamen, ikke nogen, jeg går til reception i.

B 121

Algade. Mads og Ingeborg ud fra deres gadedør. Ingeborg smuk og opsigtsvækkende

i sin nye pels. Mads strunk – tager hende under armen. De møder hr. Schwann og fru Violet. Der hilses – hr. Schwann med megen reservation.

SCHWANN: De skal nok på rådhuset.

VIOLET: Så De den pels?

SCHWANN: (snøftet) Når skidt kommer til ære.

I det samme får de øje på noget på den anden side af gaden – standser og stirrer.

B 122

Varnæs port bliver slået op – Maude kommer frem og viser sig i den samme pels. – Varnæs på vej ind efter bilen.

B 123

Schwann og Violet ser tilbage.

B 124

Mads og Ingeborg forsvinder om hjørnet.

B 125

Varnæs kører vognen frem. Maude stiger ind.

B 126

Algade – fortsat. Schwann og Violet ser på hinanden.

VIOLET: Hvad nu..?

SCHWANN: Ja det – det – det kan man jo simpelthen ikke.

B 127

Varnæs entre. Agnes står og tørrer støv af, døren bliver revet op. Maude kommer ind. Har allerede knappet pelsen op. Smider den i et hjørne af entreen og går forbi Agnes.

AGNES: Fru Varnæs – skulle De ikke..?

MAUDE: Jeg går op og lægger mig.

Agnes ser efter hende, går hen og samler pelsen op, svøber den om sig, svanser lidt rundt. Ser sig i spejlet, tager fruens hat på, som også bare er smidt. Spejler sig, smiler til sit eget spejlbillede.

B 128

Hos Skjern. Ingeborg gennem butikken. Arnold hen i mod hende.

ARNOLD: Er receptionen allerede forbi?

INGEBORG: Nej..

Hun tager pelsen, som allerede er opknappet, af, og rækker den til Arnold.

INGEBORG: Send den retur.

Ingeborg går mod trappen op til privaten. Arnold står med pelsen over armen. Ryster på hovedet.

B 129

Varnæs dagligstue. Eftermiddag. Agnes viser Ernst Nyborg og Gitte ind.

AGNES: Men fru en har ellers lagt sig.

ERNST: der kan hun vel ikke ligge hele eftermiddagen – sig, at jeg kommer op og haler hende ud af sengen, hvis hun ikke er her inden – skal vi sige ti minutter.

Gitte har smidt sig i en stol, tager et fransk modeblad.

AGNES: Ja – så siger jeg det.

Agnes går.

ERNST: Hvor skulle Jørgen hen?

B 130

Gitte bladrer i modebladet.

GITTE: Ud på fedet – han ejer halvdelen af familiegodset – derude – – måske kan han sælge det.

ERNST: Hvorfor?

GITTE: Fordi jeg ikke gider og bo på Korsbæk Fed – om sommeren – vi har meget mere brug for en hytte i Schweiz – der bor alle efterhånden.

ERNST: Også jeg.

GITTE: Du er nu blevet så kedelig – men hvor er det, du har købt hytte.?

ERNST: Ved Burgenstock..

GITTE: Ta’r du din kone med derned?

ERNST: Nej – hun bliver hjemme – børnene skal jo i skole.

B 131

Køkkenet. Agnes underholder Laura, der anretter sandwich på en bakke.

LAURA: Efterhånden er der ikke noget, der hedder faste spisetider – var det Mosel, du sagde, de ville ha’ .?

AGNES: Ja.

LAURA: Osse fru en – vil hun ikke hellere ha’ te.?

AGNES: Nej, bedst som jeg troede, hun var døende – så sidder hun der og griner med professoren og hende – fru Graae – det sagde jeg også til bankdirektøren, da han ringede.

B 132

Varnæs dagligstue. Et fad sandwich, en flaske Mosel i køler. Gitte, Maude og Ernst. Spisende.

MAUDE: Pelsen – den viser jeg mig i hvert fald aldrig i igen.

ERNST: det er godt, du ikke er noget ved militæret.

MAUDE: Hvorfor?

ERNST: Dels kan du ikke marchere – dels har alle i militæret ens tøj på – konen i den anden pels – hun var for resten nydelig.

MAUDE: Synes du virkelig?

GITTE: (om sandwichen) Uhm – de er lækre – det er en skam, Jørgen tabte, da de spillede om Laura – nej – hvis jeg må sige min mening.

MAUDE: Om hvad?

GITTE: Om det med pelsen – så greb du det helt forkert an – i en sådan situation – så skal man finde på noget underholdende.

MAUDE: Hvordan?

GITTE: Som engang – det var da jeg var gift med nr. 2 – var vi til middag hos general Krog – da kom der en kone i en kjole magen til min – hun blev helt vild.

MAUDE: Der kan du selv se.

GITTE: Så gled jeg lisså stille ud ad stuen og ind i generalens soveværelse og smed kjolen – og tog hans feltuniform på – og den sad jeg så i under hele middagen.

MAUDE: Men din kjole, hvad med den?

GITTE: Gud – det husker jeg ikke – den lod jeg vist ligge – nu stikker jeg af, jeg skal møde Jørgen.

Gitte rejser sig, vinker til begge.

MAUDE: Bliver I i byen?

Gitte lukker døren efter følgende replik:

GITTE: Ikke hvis han kan komme af med jordegodset.

B 133

Maude ser efter hende.

MAUDE: Hvilket jordegods?

ERNST: Aner det ikke – det var vist noget ude på Fedet.

MAUDE: På Fedet – hun mener ikke at – det kan han da ikke sælge.

ERNST: Lad Jørgen om det – Maude.

Rykker nærmere til hende, hun sidder og tænker over det med Fedet.

ERNST: Maude – jeg bliver i Korsbæk i nat – gå med tilbage til Postgården – spis middag med mig – lad os snakke om – hvad der nu skal ske.

MAUDE: Med hvad?

ERNST: Med dig – så du ikke synker helt ned i det her hul.

MAUDE: Her bor jeg jo.

ERNST: (tager hende om skuldrene) Maude – giv fanden i det her – bare for en tid – – Maude – se en pige som Gitte.

B 134

Maude sidder lidt uden at sige noget. Ryster så på hovedet.

MAUDE: Jeg er ikke nogen Gitte – – jeg kan ikke klare det, Ernst.

B 135

Regitze kommer ind, går hen til flyglet.

REGITZE: Jeg skal øve mig.

MAUDE: Det er rigtigt – farvel Ernst.

B 136

Skjerns dagligstue. Mads og Ingeborg.

INGEBORG: Jeg kunne se på dig, at du vidste, hun havde en pels magen til..

MADS: Var det så galt, at jeg syntes, du og skulle ha' en?

INGEBORG: Nej, men klodset.

MADS: Men hun var jo gået – hvorfor kunne du så ikke blive.?

INGEBORG: Fordi – det var jeg ikke i humør til – kan du ikke forstå det.?

Mads ryster på hovedet.

INGEBORG: Den arme fru Varnæs – hun var helt ude af sig selv – For hende betød det noget – ikke for mig. – Arnold har sendt den retur.

MADS: Det var en gave.

B 137

Varnæs kontor. Varnæs og Jørgen. Sen eftermiddag.

VARNÆS: Vil du også sælge Fedet til Skjold Hansen – – det kan du ikke, Jørgen.

JØRGEN: Min halvdel – jo – du – jeg har brug for pengene.

VARNÆS: Til en hytte i Schweiz.

JØRGEN: Hvor ved du det fra?

VARNÆS: Maude ringede – hun havde talt med Gitte.

JØRGEN: Panik i familien, hva' – det er nu ikke bare hytten.

VARNÆS: Hvad er det så?

JØRGEN: Klientkontoen – du gamle – men det skal du ikke plage damerne med.

B 138

Varnæs måber.

VARNÆS: Hvor meget..?

JØRGEN: Tag det roligt – det er rent forbigående.

VARNÆS: Hvor meget?!

JØRGEN: En femogtyvetusinde..

VARNÆS: Jeg vil prøve at skaffe dem – mod at du giver mig sikkerhed i Fedet.

JØRGEN: Ja, det er måske en midlertidig løsning – jeg skal ellers ud hos Skjold Hansen – til middag.

VARNÆS: Bare du ikke sælger ham noget – så god fornøjelse.

B 139

Jørgen går ud af broderens kontor. I døren møder han Ulla på vej ind.

JØRGEN: (blinker til Varnæs) I lige måde.

B 140

De ser begge efter Jørgen med blandede følelser. Varnæs lægger hovedet i hænderne. Ulla ser på ham.

ULLA: Er der noget, jeg kan gøre for dig, Hans Christian?

VARNÆS: Ja..

B 141

Postgården. Bord i restauranten. Gitte og Jørgen.

GITTE: Hos Skjold Hansen – til middag – Jørgen, det havde du da ikke tænkt dig, at jeg skulle stå i gennem.

JØRGEN: De venter os – jeg har sagt ja tak.

GITTE: Så tager du derud – hvis du har lyst.

JØRGEN: Selv om det er ordnet nu – så kan vi få brug for ham senere..

GITTE: DU kan få brug for ham – ikke jeg.

JØRGEN: Jamen du er inviteret med, Gitte.

GITTE: Jamen så siger du bare, jeg lige har hængt mig – du finder nok på noget.

JØRGEN: Hvad vil du så?

GITTE: Jeg finder nok på noget.

JØRGEN: Du kan gå hen til Maude – måske.

GITTE: Måske – ja..

Smiler sødt til ham. Han drikker sin sherry ud, rejser sig.

JØRGEN: Det varer højst to-tre timer – de spiser klokken halv seks.

GITTE: Det kunne jeg tænke mig – det lyder rædselsfuldt.

B 142

Gaden. Mørke. I banken er alt lukket og slukket.

B 143

Varnæs kontor. Varnæs og Ulla i omfavnelse i sofaen. Ulla skubber ham væk.

VARNÆS: Du farer hele tiden op – hvad er du så nervøs for?

ULLA: Hvis der kommer nogen.

VARNÆS: Der er låst og lukket – skal jeg også låse døren her.?

Ser mod sin egen dør.

ULLA: Hellere bilen – kan vi ikke tage bankens bil.?

VARNÆS: Hvis min kone ringer.

ULLA: Hvorfor går du ikke bare hjem til hende – hvad er det, du vil med mig.?

VARNÆS: Det ved du jo godt.

ULLA: Alt for godt – er jeg bange for.

Varnæs ser bebrejdende på hende. Trækker hende ind til sig.

VARNÆS: Ulla – vi ta'r bilen – jeg skal bare ringe først.

B 144

Varnæs dagligstue. Maude sidder i sofaen. Ser på uret. Klokken er 6:55. Telefonen ringer.

B 145

Agnes kommer ind.

AGNES: Det er bankdirektøren – i telefonen.

B 146

Varnæs kontor. Ulla med overtøj på står afventende ved døren. Varnæs i telefonen.

VARNÆS: Ja – det trækker ud – Maude – ja, jeg bliver nødt til at tale videre med Jørgen – ja – men du behøver ikke at vente – ja – hvis du selv vil – ja, jeg skal nok hilse.

ULLA: Var det mig, du skulle hilse?

Varnæs går mod døren. Halvtræt, dårlig samvittighed.

VARNÆS: Nej.

B 147

Varnæs dagligstue. Uret viser 8:15. Maude sidder og lægger en kabale. Den går ikke op. Samler kortene, ser på uret. Begynder at lægge en ny kabale op, men opgiver – sidder lidt tøvende.
Hun farer sammen, da Agnes kommer ind.

AGNES: Laura ville høre, om herren kommer til middag.?

MAUDE: Det – det ved jeg ikke – jeg.. (standser, endnu ubeslutsom)

AGNES: Fru Varnæs – det med pelsen..

MAUDE: (distræt) Hvilken pels?

AGNES: Fruens – Gudrun – hun er det samme som mig – derovre – hun siger, fru Skjerns er sendt retur.

MAUDE: Fru Skjerns..? Hvad taler De om, Agnes?

AGNES: Jeg ville bare sige det – så behøver fru en ikke være ked af sin..

Agnes står forventningsfuld for at se, hvordan den trænger ind.

MAUDE: (ikke uvenligt) Det er godt, Agnes – sig til Laura, at jeg spiser ude.

B 148

Gaden. Varnæs port. Maude kommer ud og går mere hurtigt end ellers hen mod Postgården.

B 149

Postgårdens restaurant. Maude kommer ind, iført pels. Enkelte Korsbæk-borgere, som drikker kaffe (det er efter Korsbæk middagstid) og et bord med smørrebrødsspisende herrer, vender opmærksomheden mod hende, da hun fejrer gennem restauranten. Overtjeneren er ved at dirigere oprydningen af et bord, hvor der er serveret middag i den bedre stil.

OVERTJENEREN: Fru bankdirektør Varnæs.?

MAUDE: Jeg troede jeg kunne finde professor Nyborg her i restauranten.

OVERTJENEREN: Professoren har næsten lige rejst sig – fra dette bord.

MAUDE: Åh – så har han spist.

OVERTJENEREN: Ja, men professoren er vist på sit værelse – nr. 6.

MAUDE: Tak.

Maude vender sig, går ud.

B 150

Tjeneren ser efter hende. Derefter på bordet, der nu er afribbet, men har været dækket for to. Hvilket stadig fremgår.

B 151

Hoteltrappe. Maude på vej op.

B 152

Hotelgang. Maude med beslutsomme skridt, ser på dørrummerne. Standser til sidst og banker på en dør. Står lidt, da der ikke bliver svaret. Tager i dørhåndtaget. Går ind.

B 153

Værelset på Postgården. Som et gammelt dansk hotel med maghogniseng, blomstret tapet, et skrivebord og en lænestol der er kedelig og fra siden. På sengen ligger Gitte iført et håndklæde og læser ”Lille mand, hvad nu”. Fra badeværelset lyder brusen af vand.

B 154

Maude står som fastnaglet i døren. Gitte samler håndklædet, sætter sig op.

GITTE: Maude – kom bare ind.

Maude ryster på hovedet.

GITTE: Ernst er i bad.

MAUDE: Hvad gør De her?

GITTE: (trækker på skuldrene) Trøster Ernst – han var så deprimeret – hvorfor lukker De ikke den dør, det trækker.

Gyser lidt i håndklædet. Maude vender sig om, løber.

B 155

Hotelgangen. Maude løber den samme vej, vi så hende komme.

B 156

Trappen. Maude kommer farende ned.

B 157

Hotelværelset. Ernst Nyborg kommer ind, også iført et håndklæde. Gitte ligger igen og læser.

GITTE: Luk lige døren – den sprang op.

B 158

Gaden nær Varnæs hus.
Maude løber mod porten.

B 159

Varnæs lejlighed. Maude i entreen. Åbner døren til dagligstuen.

MAUDE: Hans Christian...

B 160

Maude i dagligstuen.

MAUDE: Hans Christian...

Maude ved at åbne døren til spisestuen. (Lyd fra entredøren) Maude vender om, åbner døren til entreen.

MAUDE: Hans Christian...

B 161

Varnæs hen imod hende. Hun falder ham om halsen.

MAUDE: Hans Christian.

VARNÆS: Jamen Maude, hvad er der?

Stryger hende over håret.

MAUDE: Jeg tror – vi er de sidste ordentlige mennesker i hele verden.

B 162

Hans Christians ansigtsudtryk, mens han stadig stryger hende over håret.